

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència assumpte C-590/2022](#), de 20 de juny de 2024, de la Sala Tercera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **protecció de tractament de dades personals i lliure circulació d'aquestes dades**.

El TJUE resol la qüestió prejudicial en interpretació de l'article 82.1 del Reglament 2016/679, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades. Aquesta qüestió ha estat plantejada en el context d'un litigi en relació amb el dret dels demandants a la concessió d'una indemnització per danys i perjudicis, en concret, pel patiment que al·leguen haver suportat per haver-se divulgat la seva declaració tributària sense el seu consentiment.

El TJUE estima que, d'acord amb la interpretació que realitza de l'article 82 del Reglament europeu 2016/679, no n'hi ha prou amb una infracció del Reglament per si sola per fonamentar un dret a indemnització, sinó que cal que l'interessat acrediti l'existència d'un dany o perjudici causat, si bé no cal que el dany o perjudici al·legat assoleixi certa gravetat.

Per fonamentar un dret a indemnitzar n'hi ha prou amb el temor patit al fet que, com a conseqüència de la infracció del Reglament europeu, les dades personals hagin estat divulgades a tercers, sense que pugui demostrar-se que així ha estat, sempre que es provi el temor i les seves conseqüències negatives.

En relació amb l'import de la indemnització no procedeix aplicar mutatis mutandis els criteris per a la fixació de l'import de les multes administratives ni atribuir a aquest dret a indemnització una funció dissuasòria. A més, la sentència afegeix que no s'han de tenir en compte les infraccions simultànies de disposicions nacionals relatives a la protecció de dades personals que no tinguin per objecte especificar les normes d'aquests Reglament europeu.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 686/2024](#), de 24 d'abril, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. **Recurs de cassació sobre la constitució de consorcis per a la prestació de serveis de titularitat municipal.**

El TS resol el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel TSJ d'Extremadura, que al seu torn, va desestimar el recurs d'apel·lació interposat per l'Associació d'Usuaris dels Serveis Públics d'Extremadura (AUSPE) contra la constitució del Consorci per a la Gestió de Serveis Mediambientals, acordada pel Ple de la Diputació provincial de Càceres, en sessió de 31 d'octubre de 2019.

Els recurrents van plantejar que el servei domiciliari d'aigua de cada municipi és diferent i independent en cadascun d'ells, per la qual cosa en el moment de constituir una entitat pública associativa no se'n poden determinar les característiques pròpies ni, per tant, l'interès públic que pugui perseguir-se amb la constitució d'un consorci.

Afegeixen els recurrents, en consonància amb l'argument anterior, que la figura del consorci es va utilitzar de manera fraudulenta per intervenir en un mercat concret i obtenir de manera il·lícita el control de la gestió dels serveis públics municipals per a la contractació posterior sense sotmetre's als principis que informen la prestació d'aquests serveis públics.

També al·leguen defectes formals en la tramitació de l'expedient de constitució del consorci per manca d'estudis i informes, ja que van entendre que el consorci era innecessari a l'efecte d'eficiència i, a més que la prestació del servei es podia dur a terme mitjançant convenis administratius bilaterals.

El TS desestima el recurs i conclou que la competència o la gestió del servei públic d'abastament d'aigua d'un municipi és competència pròpia d'aquest i pot ser cedit o delegat per conveni a les diputacions provincials i als ajuntaments de la província.

Afegeix l'alt Tribunal que, efectivament, el consorci objecte de litigi pot ser constituït de forma horitzontal o vertical entre entitats del sector públic, depenent en cada cas, la concreta modalitat de cooperació de les circumstàncies i condicions que concorrin en el conveni que se celebri entre les parts.

Per últim, el TS afirma que el consorci objecte de litigi en estar constituït per entitats del sector públic està subjecte a la LCSP i als seus principis, per la qual cosa la seva gestió ha de ser objecte d'un procediment de licitació pública quan aquesta adjudicació es realitza a favor d'una empresa aliena mitjançant una licitació pública, sense que es pugui excloure la possibilitat que aquest consorci constituït per entitats del sector públic pugui prestar el servei a través de mitjans propis

El resum d'aquesta sentència ha estat recollit del resum de jurisprudència de la FMC, dins de seminari de Dret Local 2023-2024.

3. [Sentència 902/2024](#), de 23 de maig, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. **Recurs d'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència**, en matèria de recursos d'apel·lació davant els TSJ i la competència d'aquests per entrar a resoldre sobre el fons dels assumptes que no serien de competència originària, per tenir un import inferior a 30.000 euros.

La qüestió que es planteja és la següent:

- La Secció 9a de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid va estimar parcialment un recurs d'apel·lació interposat contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 17 de Madrid, en la qual declarava la no admissió a tràmit del recurs contenciós administratiu interposat per un particular contra l'Ajuntament de Parla en relació amb la liquidació de l'impost d'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana, ja que va entendre que no s'hauria d'haver formulat prèviament la reclamació econòmica administrativa per exhaurir la via administrativa i, per tant, va declarar que no es podia admetre el recurs judicial ja que no s'havia exhaurit la via administrativa.
- Contra aquesta sentència es va interposar un recurs d'apel·lació davant el TSJ de Madrid.
- El TSJ de Madrid va determinar que no era correcta l'apreciació del Jutjat núm. 17 en relació amb la causa de no admissió prevista a l'article 69.c) de la LRJCA; és a dir, que el recurs s'adreça contra una actuació administrativa no susceptible d'impugnació per no haver exhaurit prèviament la via administrativa i, en conseqüència, no ser ferma, per la qual cosa estima la impugnació de la sentència quant a la improcedència de la no admissió, raonant que l'acte impugnat no era un acte exprés sinó presumpte i, atès que no es recorria una resolució expressa, no es va establir cap indicació del sistema de recursos i que l'incompliment de l'Administració de resoldre en tot cas no podia perjudicar els drets del particular.

No obstant això, estima que, amb revocació de la sentència, s'acordava l'admissió de remissió de l'expedient al Jutjat número 17 de Madrid perquè dicti sentència en atenció al fet que per raó de la quantia de la liquidació de la plusvàlua, no és competent el TSJ ja que la quantia era inferior a 30.000 euros i, per tant, la competència és dels jutjats contenciosos administratius unipersonals.

El recurrent va plantejar una qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit que sigui el TS qui determini si organitza un recurs d'apel·lació interposat contra la inadmissió del recurs contenciós administratiu, en el supòsit que aprecii aquesta inadmissió, encara en el cas que no sigui competent per raó de la quantia del recurs; o, per contra, si no es troba facultat per conèixer de l'assumpte en apel·lació per aquesta raó, s'ha de limitar a declarar la inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu, procedint a retornar les actuacions a l'òrgan apel·lat.

El TS afirma que la majoria de les sales contencioses administratives dels TSJ entenen que aquest coneixement del fons de l'assumpte pels tribunals de segona instància, en revocar la decisió d'inadmissibilitat, es limitaria als casos en què l'assumpte objectivament ostenti una quantia que permeti el recurs d'apel·lació quant al fons, de manera que si fos de quantia inferior o en matèria de la qual correspon decidir als jutjats contenciosos administratius en única instància, el procedent seria la devolució als jutjats unipersonals perquè resolguin sobre el fons de l'assumpte.

No obstant això, el TS estima que l'article 85.10 de la LRJCA ha de ser aplicada en aquells casos en què, revocada la sentència que va declarar la inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu, cabria recurs d'apel·lació davant els TSJ per raó de la quantia, competència en segona instància. Per tant, en aquests casos, la revocació de la sentència d'inadmissibilitat objecte del recurs d'apel·lació ha d'anar seguida, com a regla general, de la resolució de l'òrgan d'apel·lació del fons del litigi; si bé, no es pot excloure que puguin existir casos en què sigui apropiat acordar retrotraure les actuacions per preservar les garanties processals.

Per contra, en els casos en què la competència per raó del fons correspongui exclusivament en una única instància als jutjats unipersonals, la sentència d'apel·lació que deixi sense efecte la sentència d'inadmissibilitat ha d'acordar, com a regla general, la retroacció de les actuacions al jutjat unipersonal perquè resolgui sobre el fons d'assumpte.

4. [Sentència 968/2024](#), de 3 de juny, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **contractes mixtos de serveis, obres i subministraments**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Castella i Lleó, confirma l'anul·lació de l'acord d'adjudicació del contracte mixt d'obres, serveis i subministraments sobre transferència i tractament de residus i posada en funcionament de diverses maquinàries, i declara l'oferta inadmissible.

El TS, en aquest cas, afirma que la relació que guarden entre si les diferents prestacions que componen el contracte i la incidència que aquesta pogués tenir en els diferents criteris a ponderar en l'adjudicació del contracte fa necessari que cadascuna de les prestacions i bases de l'oferta, que configuren el resultat de l'adjudicació, tenen una naturalesa diferent, per la qual cosa ha d'entendre's que ve configurada cadascuna d'elles com a elements estancs, sense que puguin traspasar-se d'unes a d'altres.

Només és possible combinar els elements previstos en les bases per a les diverses presentacions quan aquesta possibilitat estigui prevista en les pròpies bases o es dedueixi amb claredat d'elles, sense que en cap cas la flexibilitat en la interpretació dels requisits previstos en les bases per a les diferents presentacions per part d'un concursant pugui atorgar-li un avantatge competitiu en resultar imprevisible per a la resta dels licitadors.

5. [Sentència 1022/2024](#), de 10 de juny, de la Secció 4 de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. **Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència**, en matèria **d'incompatibilitats de funcionaris públics**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid i declara el dret de compatibilitat de l'activitat del recurrent com a guàrdia civil amb les activitats privades com a advocat i amb l'ensenyament.

La qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix:

- D'una banda, a interpretar l'article 16 de la Llei 53/1984, de 16 de desembre, d'incompatibilitats, per determinar si, als efectes de reconèixer la compatibilitat amb l'exercici d'activitats privades al personal que exerceix llocs de treball que comportin la percepció dels complementos específics o, conceptes equiparables,

la quantia dels quals no superi el 30 per cent de la seva retribució bàsica, s'ha de considerar la suma global percebuda en aquest concepte o, únicament, les condicions especials del lloc de treball, la seva penositat o dificultat.

- D'altra banda, identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació: l'article 16.4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats i l'apartat 2 de la lletra b) de l'article 4 del Reial decret 950/2005, de 29 de juliol, de retribucions de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

El TS afirma que, respecte al requeriment que la quantia del complement específic percebut no superi el 30 per cent de les retribucions bàsiques, només s'ha de computar el component del complement que guarda relació amb les especials característiques del lloc de treball i no la suma global percebuda, per una interpretació analògica de l'article 16.4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats.

6. [Sentència 1032/2024](#), d'11 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem. Recurs d'**interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència** en matèria de **disposicions generals de les entitats locals**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Castella i Lleó que va anul·lar el Decret 10/2021, de 31 de març, pel qual es va aprovar el Pla sectorial dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament de la Comunitat Autònoma de Castella i Lleó.

Un cop admès el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, el TS, mitjançant interlocutòria judicial, va declarar que la qüestió plantejada en el recurs que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar quin és el grau de concreció de la memòria econòmica que s'ha acompanyar en el procediment d'elaboració d'una disposició reglamentària l'objecte de la qual és la regulació de l'estructura, organització i funcionament dels serveis públics; concretament el d'extinció d'incendis i salvament, que poden incidir en les competències locals sobre aquests serveis i, singularment, en l'autonomia financera i en l'equilibri pressupostari d'aquestes.

En aquest sentit, el TS afirma que l'elaboració de les normes reglamentàries que poden incidir en l'autonomia financera i equilibri pressupostari de les entitats locals, en tant que regulen l'organització i funcionament dels serveis públics de titularitat municipal, han de contenir una memòria econòmica amb la previsió de despeses

que comporta i dels mitjans econòmics per al seu finançament per l'Administració que dicta la norma jurídica corresponent, encara que es deixi al criteri de les corporacions locals la decisió d'assumir el seu compliment amb l'acceptació d'aquest finançament, tot això de conformitat amb el principi de bona regulació.